

DOMAĆA KOŠARKA

“TEČA” NOVOSADSKKE KOŠARKE

20/03/2017 | VLADIMIR VUJIN | 1 COMMENT

“Koš magazin” sa zadovoljstvom objavljuje tekst još jednog vrednog saradnika. Iz Novog Sada javio nam se Vladimir Vujin, dugogodišnji novinar “Dnevnika”. Poslao nam je više nego zanimljivu priču o Borivoju Ševiću, zvanom “Teča”, čoveku koji je zadužio novosadsku i srpsku košarku otkrivanjem i usmeravanjem mnogobrojnih talenata, od Tarlaća i Rebrače do Gurovića i Tepića. Pročitajte i uverite se.

Čak i onima koji su se uspešno bavili sportom i završili ugledne stručne škole i univerzitete, dogodi se da omaše u proceni da li će od junoša koji tek stupaju u sportsku arenu biti nešto ili ne, ali ovo nepisano pravilo kao da ne važi za Novosađanina Borivoja Ševića. Iako nikada nije bio zvanično registrovan, a o nekim ozbiljnijim sportskim kvalifikacijama da se i ne govori, on

već četiri decenije (!) traži, i nalazi, košarkaše koji su zaslužili mesto u najpoznatijim našim i inostranim klubovima i državnoj reprezentaciji, a neki stigli i do najjače lige na svetu – NBA!

Ne računajući to što je u dečačkim godinama trčao za fudbalskom loptom u rodnim Gospođincima, a potom i kad je postao đak Učiteljske škole u Sremskim Karlovcima, može se reći da je Bora našao sebe u sportu tek kada se 1968. zaposlio u novosadskom “Jugopetrolu”.

– Direktor ove firme Svetislav Nedeljković najviše je zaslužan što je velik broj mladih radnika i službenika, koji su činili gro zaposlenih, bio uključen u sportske aktivnosti – seća se Šević početaka. – Imali smo jake ekipe u odbojci, rukometu i košarci, a ni ostale sekcije nisu mnogo zaostajale za njima, pa je naš kolektiv godinama bio pobednik “Naftijada”, u konkurenciji većih i poznatijih centara naftne industrije nekadašnje Jugoslavije.

Iako pre toga nije bio često u prilici da ni kao gledalac prati košarku, Bora je na nagovor drugara Branislava Otića, koji je bio kapiten odbojkaša Vojvodine kad su postali prvoligaši, preuzeo brigu o “basketašima”. Vrlo brzo je zavoleo ovaj sport i postao mu veoma privržen. On je pokrenuo inicijativu da se osnuje košarkaški klub pod pokroviteljstvom firme, pa je tako, posle još jedne pobede na “Naftijadi” u Kaštelu, 1976. godine “rođen” KK NAP.

– Počeli smo od najnižeg ranga, da bi se se posle tri godine, zahvaljujući fuziji sa Železničarom, koji je bio pred gašenjem, našli u društvu najboljih vojvođanskih klubova – nastavlja priču Borivoj. – Ekipu je preuzeo mladi talentovani trener Lajoš Kokai, a iz sezone u sezonu sve više smo napredovali, stvorili pristojan sastav u kome se našao i Miodrag Gušić, u to vreme najdarovitiji novosadski košarkaš, kao i već afirmisani igrači Vojvodine, Jovo Malešević i Geza Daniel, i plasirali se u Međurepubličku ligu sa ekipama iz Srbije, Bosne i Hercegovine, Slovenije i Hrvatske.

Otprilike u to vreme Teča je počeo da nagoveštava svoje nesvakidašnje sposobnosti, po kojima je postao poznat, i priznat, i široj domaćoj košarkaškoj javnosti. Ovaj simpatični, tipično vojvođanski nadimak dobio je po tome što ga je tako zvao jedan mladi igrač NAP-a kome je teča zaista i bio, a brzo je postao opšteprihvaćen i tako je ostalo do današnjih dana. U potrazi za pojačanjima koja bi unapredila klub koji mu je prirastao za srce, Bora je redovno obilazio sva ona mesta na kojima su se okupljali i mogli videti madići koji su činili prve košarkaške korake na utakmicama i turnirima na kojima su oni napredniji nagoveštavali svoje sposobnosti i umeće.

– Prvi košarkaš kojeg sam doveo sa strane bio je Željko Vučurević iz Odžaka – priseća se Teča. – Uočio sam ga na takmičenju mlađih kategorija u Staroj Pazovi, gde je zajedno sa Ivicom Mavrenskim igrao za beogradski Radnički. Pošto se nije snašao u glavnom gradu otac ga je vratio kući, što sam doznao i otišao da se dogovorim o njegovom prelasku u naš klub, u čemu sam lako uspeo. Jedne godine u Apatinu sam “naleteo” na Željka Rebraču. U to vreme bio je samo mršavi dugajlija, ali je nešto u meni govorilo da taj dečak ima potencijala u sebi. Otišao

sam u Prigrevicu, gde je živeo, i sa njegovim ocem se sporazumeo da se Željko preseli u Novi Sad. Brže nego što sam očekivao "eksplodirao" je njegov veliki talenat, otišao je u Partizan, a svima je poznato kako su se događaji dalje odvijali.

Ono što se manje zna je šta je sve NAP dobio za Rebračin prelazak u Beograd. "Naftaši" su inkasirali 130.000 maraka (u tri rate), tri godine su imali besplatne pripreme na Kopaoniku (u hotelu gde je odsedao i beogradski klub), kompletnu opremu i po 50 pari patika (takođe tri godine), a obećano im je i 20 odsto pri transferu u inostranstvo. Italijanski Benetton je platio za Željkov dolazak 900.000 dolara, ali je ostalo nerazjašnjeno gde je završilo 180.000 zelenih novčanica, koje su pripadale Novosađanima?

Među "otkrića" na koja je Šević s razlogom ponosan, spadaju Dragan Tarlać, Đorđe Munižaba i Milan Gurović.

- Od ove trojice najinteresantniji je bio slučaj sa Gurovićem - objašnjava Teča. - Primetio sam ga na "Spensu", gde smo trenirali istovremeno kada i Vojvodina, koristeći svoju polovinu sale. Jedno vreme ga nije bilo, a ja sam se iznenadio videvši ga da radi sam. "Da li su te registrovali?" - upitao sam ga. "Nisu" - odvratio je skrušeno. "Hoćeš li da dođeš u NAP?" "Hoću", pristao je iz prve. "Dobro, onda ćeš večeras trenirati sa nama". Tako je i bilo. Kada je video Gurovića sa našim momcima, trener Vojvodine Zoran Mirković mi je zamerio što sam mu "uzeo klinca", posle čega sam pozvao Gurovića koji je pred njim izjavio da je igrač NAP-a, čime je priča bila završena. Nažalost, košarkaš velikih mogućnosti nije imao pravi tretman u našem klubu, ali su njegov talenat zapazili grčki studenti u Novom Sadu i nagovorili ga da ode u njihovu zemlju, što je on i učinio, prešavši u Peristeri, koji je trenirao Beograđanin Dragan Šakota, a kasnije i u Španiju, odakle se izborio za plavi dres u kojem je zablistao na Svetskom prvenstvu u Indijanapolisu.

Ne mogavši da se pomiri sa nekim zbivanjima u NAP-u, Teča je podneo neopozivu ostavku. Ali, nije izdržao bez košarke, pa je prihvatio poziv Dragana Todorića da bude skaut Partizana. Na "basketu" je zapazio Jovu Stanojevića iz Odžaka i doveo ga u Beograd, a na kadetskom prvenstvu Jugoslavije u Zrenjaninu pažnju su mu privukli dečaci iz Crne Gore - Predrag Drobnjak (Jedinstvo, Bijelo Polje) i Vladimir Šćepanović (Gorštak, Kolašin)

- U jesen 1993. vratio sam se u Novi Sad i dobio angažman u KK Vojvodina Privredna banka. Iznenadio sam se kada je jednog dana u moju kancelariju došao otac Jove Stanojevića i rekao da njegov sin u Beogradu "vegetira", jer je na nekom testiranju procenjeno da neće biti viši od dva metra, i da se na njega skoro i ne računa. "Da li vi verujete da on može postati igrač?" - iznenadio me je pitanjem. Odgovorio sam potvrdno, posle čega je upitao da li za Jovu ima mesta u Vojvodini. Naravno, mladić je "procvetao", napredujući koracima od sedam milja: postao je nosilac igre našeg tima i kasnije bio obručke prihvaćen u Zvezdi i Partizanu, odakle je dospao i do nacionalnog tima.

Među onima koje je otkrio Teča je i Veselin Petrović, koji je kao izbeglica došao iz Sarajeva. Njegov stariji brat Nebojša zamolio je Ševića da vidi da li “mali” ima smisla za košarku. Pošto ga je upoznao i stekao povoljno mišljenje o novajliji, odveo ga je na trening. Trener Rajko Toroman imao je drugačiju procenu, ali je Bora uporno insistirao da uvrsti Vesu među kandidate za ekipu. “Teki, toliko me daviš s tim momkom, sigurno vidiš nešto u njemu i ja ti verujem” – konačno se predao trener. Uskoro se pokazalo ko je bio u pravu: Veselin je postao predvodnik “crveno-belih” i ljubimac novosadskih navijača, da bi kasnije prešao u Partizan, iz kojeg je ušao i u državnu reprezentaciju.

Među uspehe ovog nesvakidašnjeg košarkaškog stvaraoca svakako treba uvrstiti i onaj koji je ostvario sa juniorima NAP-a. Formirao je selekciju dečaka rođenih 1980/81 koja je načinila pravu senzaciju osvojivši drugo mesto na prvenstvu Jugoslavije 1998. u Zemunu, iza Crvene zvezde, što je ostao i najvredniji rezultat ovog kluba koji se iste godine neočekivano ugasio.

Iz te generacije najpoznatije je ime Vanje Plisnića, koji je kao trinaestogodišnjak izbegao iz Bugojna. Po nagovoru sestre kod koje je živeo, Teča se s njim nalazio u dvorištu OŠ “Đorđe Natošević”, gde je dečak prvi put uzeo u ruke košarkašku loptu. Udarajući je o zid i pokušavajući da je vodi, nastojao je da ovlada osnovama igre u kojoj je, radeći kasnije pod nadzorom stručnjaka, postao pravi majstor.

Jovo Stanojević, Borivoj Šević Teča i Vanja Plisnić

Radosav Nesterović je još jedan košarkaš od ugleda koji je to postao zahvaljujući Borivoju Ševiću. Živeći sa porodicom u Mariboru, gde mu je otac bio carinik, preko leta je dolazio u Novi

Sad, odakle mu je majka. Njegova ujna radila je u NAP-u i obavestila Teču o svemu. Igrom slučaja, on je video mladića na "basketu" u dvorištu Mašinske tehničke škole, i veoma mu se svideo. Telefonom je stupio u kontakt s ocem u Mariboru, koji je bio spreman da preseli porodicu u Novi Sad. Radosav je 1994. nedelju dana bio u Vojvodini, ali se nije našao među onima koji su određeni da putuju na pripreme na Tari. "Tečo, taj neće biti igrač. Imamo već ovde takvih", govorili su mu ljudi iz struke. Ali, on se nije predavao: pozvao je predsednika i insistirao da novajlija ostane. "Ako, ti veruješ u njega, zovi ga" – odlučio je predsednik. Bilo je kasno, jer je Nesterovića već odveo Partizan! Godinu dana je ostao u Beogradu, zatim otišao u Grčku, postao reprezentativac Slovenije i godinama uspešno igrao u NBA ligi!

Kao skaut Hemofarma, u vreme kad je ovaj klub počinjao siloviti uspon, Teča je iz škole "Sport world" odveo u Vršac darovite dečake Darka Miličića i Lasla Roberta. Ovaj prvi je brzo zapao za oko Amerikancima, i kao drugi na draftu postao član Detroita, sa kojim je osvojio šampionski prsten. Naravno, bio je i član državne reprezentacije.

Radeći ono što je najviše voleo i najbolje znao, u KK NIS Vojvodina je za kratko vreme pronašao generaciju talentovanih momaka čije perjanice su bili Milenko Tepić, Vladimir Golubović, Strahinja Milošević, Dragoljub Kitanović i Ilija Zolotić, koji su kasnije potpisali profesionalne ugovore. U Novom Bečeju otkrio je izbeglicu iz Hrvatske Zorana Ercega, ali se obeštećenje koje tražio Polet, čiji je član zvanično bio, Novosađanima učinilo prevelikim, pa je otišao u FMP, gde je postao standardni prvotimac, pa i reprezentativac.

Najzad, Borivoj Šević je, mada samo delimično, zaslužan i za otkriće Nikole Jokića, koji je postao hit svetske košarke. Kao rukovodilac mlađih kategorija u KK Vojvodina Srbijagas, 2012. načinio je spisak od 24 dečaka rođenih između 1994. i 1997. na kome je bilo i ime fenomenalnog Somborca. On je samo nakratko ostao u Novom Sadu, odakle ga je Miško Ražnatović odveo u Mega Leks, a posle dve godine i u Denver, u kome sada čini čuda!

Na kraju, interesovalo me je kako je jedan sasvim "običan" košarkaški entuzijasta uspeo da otkrije više mladih i talentovanih igrača nego oni kojima je to profesija?

- Ja nemam nikakvo stručno obrazovanje iz košarke, ni bilo kakve zvanične kvalifikacije, ali sam tokom godina stekao osećaj da prepoznam i naslutim da bi neki dečak mogao postati dobar igrač - objasnio je Teča. - Meni je bilo dovoljno da vidim kako se kreće s loptom, kako je prima i prosleđuje, kakve su mu brzina, skočnost i eksplozivnost pa da mi nekakav unutrašnji instikt kaže da je onaj "pravi". Obavezni deo tog, da ga nazovem, "procesa" bio je i razgovor sa roditeljima dece koja su me interesovala. Bilo mi je važno da znam šta nose u genima, da li je u prethodnim generacijama bilo visokih ljudi i sa čije strane. Takva i slična saznanja dobro su mi došla da se usavršim u ovom zanimljivom i, biću neskroman, na neki način stvaralačkom poslu.

S obzirom da je otkrio i prosledio dalje desetine vrsnih košarkaša sa bogatim karijerama, mnogi su skloni da pretpostave da je imao znatne materijalne koristi od toga.

– Kada sam počinjao, moj jedini motiv bio je da pronađem mlade igrače koji će ojačati naš klub. Kasnije, kada su odlazili u druge sredine i postizali uspehe koji su radovali čitavu naciju, osećao sam zadovoljstvo i ponos jer sam smatrao da sam na neki način i ja tome doprineo. Bio sam počastvovan kada me je Rebrača 1997. pozvao u Prigrevicu na venčanje, a Stanojević me je ugostio prilikom useljenja u stan koji je dobio u Beogradu. Uz nekoliko Plisnićevih izjava na televiziji o tome da sam i ja uticao na njegovu karijeru, to je čitav moj "ćar"! Hvala im na tome – završio je Borivoj Šević naš zanimljiv razgovor.

TEČIN SPISAK

Da bih upotpunio ovaj tekst, zamolio sam Borivoja Ševića da sačini spisak igrača koje je otkrio i uveo u košarku. Evo kako on izgleda:

Željko Rebrača, Milan Gurović, Darko Miličić, Dragan Tarlać, Đorđe Munižaba, Jovan Stanojević, Radoslav Nesterović, Vlada Šćepanović, Veselin Petrović, Vanja Plisnić, Milenko Tepić, Strahinja Milošević, Vladimir Golubović, Miroslav Raičević, Željko Vučurević, Boris Maljković, Ilija Zolotić, Saša Vuleta, Goran Savanović, Đorđe Đogo, Zoran Erceg, Vojkan Benčić, Vlada Vidačić, Ranko Popivoda... Bar još toliko ima onih manje poznatih.

Kao što se vidi, lista je zaista imponantna i malo je košarkaških stručnjaka, ne samo kod nas, koji se mogu pohvaliti da su toliko učinili za svoj sport!

Photo: Privatna arhiva

SHARE THIS:

◀ BORIVOJ SEVIĆ TECA ◀ FEATURED ◀ NAP ◀ NESTEROVIĆ ◀ REBRAČA ◀ VLADIMIR VUJIN
◀ VOJVODINA

• 1 Reply